

Araguaia

*amb el Bisbe Casaldàliga
per les causes de l'alliberament.*

Rivadeneira, 6 - 10è

08002 BARCELONA

Tel. 93 317 61 77

Fax 93 412 53 84

correu electrònic: araguaia@latinmail.com

CARTA N. 49 - DESEMBRE 2005

CARTA DEL SECRETARIAT

Amics i amigues, des del passat 1 de maig el bisbat de Sao Fèlix ja té nou bisbe, plenament incorporat en el treball.

Aquest darrers mesos, ens hem anat plantejant quina hauria de ser la nostra relació amb el bisbat d'ara en endavant. A més també alguns de vosaltres ens ho heu demanat.

Pensem que el bisbat de Sao Fèlix continua sent el bisbat d'en Pere que, estant allà i sense interferir en la tasca del nou bisbe, hi és ben present, acompanya el seu camí i n'és també ara un "pare-avi espiritual" per a tothom.

Hem vist que el nou bisbe Leonardo manté el compromís del bisbat a diversos nivells en la lluita per la justícia. A més els equips de treball i la línia d'acció de l'església de Sao Fèlix continuen sent els mateixos.

Per això volem continuar col·laborant en el projecte del bisbat, amb els seus diversos equips, al servei de l'organització comunitària i del recolzament als animadors.

Creiem que la visita de Dom Leonardo a casa nostra (de la que més endavant us en parlem) ens ha servit a tots, a ell i a nosaltres, per sentir-nos també enllaços mutus de solidaritat, a prop, novament, del poble i l'església de Sao Fèlix.

Sabem que ells i nosaltres actuem amb plena llibertat i autonomia. Si mai ens semblés que es desfà aquest camí en comú, per les raons que siguin, sempre en podríem parlar.

A més, no cal dir que, volem continuar a prop del bisbe Pere, vetllant pel seu benestar (tot i que sabem que està molt ben cuidat) i acompanyant-lo en la seva lluita quotidiana que continua.

Araguaia

ARAGUAIA: ASSEMBLEA 2006

Convoquem a l'assemblea anual de socis i sòcies de l'Associació el proper

DIA: 26 de gener de 2006

HORA: 19'00

LLOC: Rivadeneira 6, 10è. Barcelona

US HI ESPEREM !!!

Amèrica - Carisma - Esperança - Pobres - Negres - Indis - Terra - Fidelitat - Regne - Pasqua

Drets Humans - Poble de Déu - Tercer Món - Ecologia - Ecumenisme

VISITA DEL NOU BISBE DE SAO FÉLIX DO ARAGUAIA

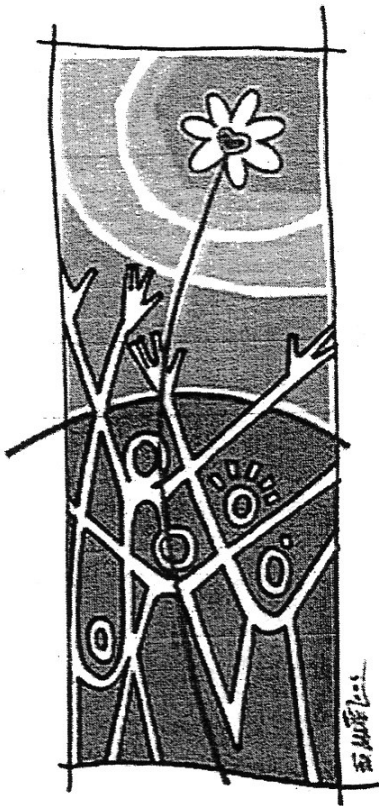
El passat dia 5 de setembre, ens va visitar el bisbe Leonardo Ulrich, successor del bisbe Pere a la prelatia de Sao Félix do Araguaia.

Complint una promesa feta al bisbe Pere, i fent una parada en el seu primer viatge a Roma des que va ser nomenat bisbe.

El dilluns al matí va conèixer la família d'en Pere a Balsareny i també el poble i els seus veïns. Va participar de l'Eucaristia del matí acompanyant als mossens i membres de la comunitat de Balsareny.

A la tarda va anar a Montserrat, on va ser rebut per l'Abad, J.M Solé, va resar a la "Moreneta" i més tard va berenar acompanyat també amb Cassià Just.

A la tarda va fer una xerrada a Rivadeneyra i ens va comunicar moltes coses, de les que us en volem destacar les següents:

- La seva sorpresa en ser nomenat bisbe de Sao Felix do Araguaia, i el seu desco neixement de tota aquesta regió del Brasil.

- El seu esforç de coneixement de la zona del bisbat (ciutats i pobles, persones i comunitats, equips de treball, problemàtiques socials...), fins al punt que en quatre mesos de bisbe només ha passat 15 dies a Sao Félix, i la resta viatjant i coneixent...

- El padrinatge que li fa en Pere Casaldàliga que -coneixent de ben a prop la història de la zona durant tants anys- pot ajudar-lo a entendre i analitzar moltes situacions socials i eclesials...

- La seva valoració profundament positiva de l'organització i funcionament dels "equips de pastorals" que treballen a diversos nivells en el bisbat de Sao Félix.

- La descoberta que - des del contacte personal i des del servei de bisbe - ha fet d'en Pere Casaldàliga: del seu compromís quotidià de la seva impressionant informació de la seva extraordinària lucidesa; de la seva lluminosa espiritualitat; de la seva gran llibertat d'esperit; de la seva irrenunciable fidelitat a les grans causes del Regne de Déu, de la Vida plena per a tots.

Dom Leonardo, amb la seva presència i les seves paraules plenes de senzillesa i capacitat comunicativa, ens va semblar una persona senzilla i humil, capaç d'acollir molt de l'herència d'en Pere i del bisbat; lliure per anar fent el propi camí conjuntament amb les comunitats del bisbat, compromès amb la lluita per la justícia i la lluita ecològica, i lliurat al servei de l'evangeli.

El dimarts va ser entrevistat per Antoni Bassas a Catalunya Radio i més tard va anar a TV3 a gravar un programa del Signes dels Temps, i allà es va trobar amb el director de la televisió, en Paco Escribano i la periodista Mònica Terribas, amb qui va tenir bona xerrada.

A la tarda va anar a Girona a visitar la família d'en Paulo Gabriel, agustí que des de fa molts anys viu amb en Pere.

En acomiadar-se de nosaltres es va mostrar molt content i agraït per l'acolliment que li havíem fet, nosaltres també li vam transmetre el nostre agraïment per la seva visita.

Tot plegat va ser una trobada molt entranyable de la que a tots ens en queda un bon record.

Araguaia

CAMPANYA PROU OMC

Del 13 al 18 de desembre d'enguany tindrà lloc a Hong Kong (Xina) la sisena Conferència Ministerial de l'Organització Mundial del Comerç (OMC). Aquest esdeveniment reunirà a representants governamentals de més de 140 països d'arreu del món que intentaran donar un pas més en les negociacions de la anomenada Ronda del Mil·leni. Unes negociacions que volen aprofundir encara més el procés de liberalització comercial mundial i la mercantilització de tots els aspectes de la vida

La nostra associació, juntament amb les organitzacions i moviments socials volem expressar el nostre rotund rebuig, no només a la Ronda de Negociacions en marxa, sinó a tots els acords adoptats en el si de l'OMC, als objectius d'aquesta institució i a la pervivència de la mateixa.

PROU A L'OMC! EL MÓN NO ÉS UNA MERCADERIA!

Perquè l'OMC fa avançar en el procés de mercantilització de tots els aspectes de la vida, subordinant tota activitat humana al comerç i a l'obtenció de beneficis econòmics per part de les grans corporacions.

Perquè l'OMC suposa una expropiació de la sobirania dels pobles en favor dels grans poders econòmics.

Perquè l'OMC és profundament antidemocràtica i obeeix als designis dels més poderosos, les grans empreses transnacionals i les grans potències econòmiques, principalment EUA. L'OMC està sotmesa per tant als senyors de la guerra, una guerra militar i econòmica.

Perquè l'OMC és la guerra per altres mitjans. L'OMC representa el més ambiciós esforç per sotmetre a les economies dels països del Sud per a que serveixin als interessos de les corporacions transnacionals. El llegat del paradigma del lliure mercat, encarnat en l'OMC i **en altres tractats com l'ALCA, TCLAN, la Constitució Europea i la futura Directiva Bolkenstein**, és més pobresa, injustícia, desigualtat de gènere, destrucció del medi ambient i endeutament arreu del món.

Perquè no volem estar sotmesos a un organisme despòtic com l'OMC, lluitem per la seva desaparició, de la mateixa manera que ...

- Lluitem pel respecte i la implementació efectiva dels **drets humans, laborals, econòmics, socials, ambientals i culturals**, i per la primacia d'aquests drets sobre els tractats comercials.

- Creiem que cal garantir a tots els éssers humans **l'accés als serveis públics**, com poden ser l'educació, la salut, l'electricitat o la provisió d'aigua potable, entre molts d'altres. Els estats i els poders públics han de garantir la prestació de tots els serveis públics **amb qualitat** i apropament a la ciutadania, des de la perspectiva de l'aplicació efectiva dels drets econòmics, socials, ambientals i culturals.

- Lluitem per què agricultura i alimentació tinguin un tractament sota un Conveni Internacional per la **Sobirania Alimentària**. Volem un món on l'alimentació i la forma de produir-la no sigui una mercaderia, si no un dret. Volem un control polític i social del mercat per permetre un comerç just i uns preus justos. Eliminar pràctiques deslleials com la venda sota preu de cost (pràctica anomenada dumping i que s'aconsegueix mitjançant subvencions o vulnerant els drets laborals, ecològics, etc.). Rebutgem que l'accés als mercats es converteixi en l'eix central del debat alimentari. Reivindiquem que els pobles i les seves unions tinguin dret efectiu a protegir, recolzar i promoure els seus sistemes de producció agropecuaris, basats en un model d'explotació familiar sustentable i diversificada destinat a abastir els mercats interiors i solidari amb la resta de pobles

- Reivindiquem el dret a aplicar el **principi de precaució** i en relació a aquest el dret de tots els pobles a no importar ni produir productes transgènics.

• **Ens oposem a totes les patents sobre la vida**, ja siguin gens, cèl·lules o teixits humans, plantes, animals, microorganismes o qualsevol altra forma de vida. La biodiversitat del planeta és un patrimoni de la humanitat que pot ser utilitzada de forma sostenible pels pobles i els estats, però que no pot ser, en cap cas, utilitzada i explotada per genera beneficis econòmics a uns pocs.

• Reclamem el dret dels estats a **protegir la salut pública** i de promoure l'accés de tots i totes als medicaments, independentment del poder econòmic i de la capacitat de producció local a cada país. Exigim per tant el dret dels estats i les persones a accedir a fàrmacs genèrics a preus assequibles per poder fer front a qualsevol necessitat sanitària. La indústria farmacèutica hauria d'estar al servei de la salut de la humanitat i no dels propis beneficis econòmics.

• Reivindiquem el dret dels pobles a **protegir la seva identitat cultural** i la seva llengua, enfront a la homogeneïtzació cultural que imposa el procés de globalització.

• Creiem que el comerç internacional s'ha de regir per normes establertes de forma realment democràtica, amb **la participació de la societat civil**. Aquestes normes s'han de fomentar en els punts anteriors.

Perquè els governs, que negocien en bloc en el si de la UE, actuïn sota criteris democràtics i de transparència en la presa de decisions, i facin avaluacions serioses i precises, sobre els impactes socials i econòmics de la liberalització del comerç, producte de les negociacions amb l'OMC

Exigim l'establiment d'uns models de regulació del comerç i dels mercats financers a escala mundial, ètics i democràtics i completament subordinats als drets humans, socials i medioambientals

Per tot això, i perquè l'OMC actua en contra de totes aquestes lluites i reivindicacions, instem a la ciutadania i a totes les organitzacions i moviments socials a **afegir-se a les mobilitzacions** que, a nivell global i a casa nostra, tindran lloc durant la setmana del **13 al 18 de desembre, simultàniament a la celebració de la VI Conferència Ministerial de l'OMC a Hong Kong.**

PENSANT EN BRASIL, EN L' ESPERANÇA I VENCENT LA DECEPCIÓ

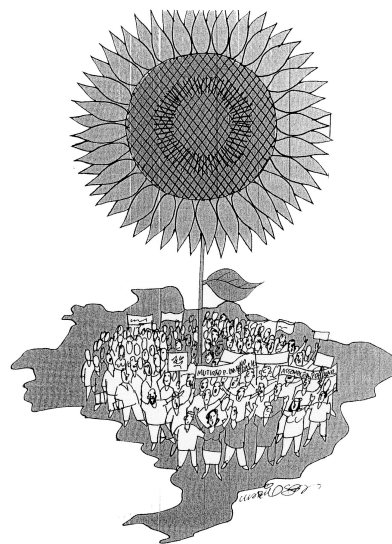
És difícil pensar en Brasil. Els darrers esdeveniments desmoralitzant el Congrés Nacional -que hauria de ser una gran referència per al poble de "ordre i de progrés" i esmicolant el PT que semblava ser "l'esperança vencent la por" fan difícil pensar en Brasil. Quin Brasil tenim? Quin Brasil volem? Quin Brasil podem tenir ja? I quin Brasil forgem per a un futur proper, un veritable "Brasil per a tothom".

Els grans mitjans de comunicació i els grans del diner gaudeixen amb aquesta situació del PT i de Lula que pel PT va arribar a la presidència. Aquests grans són hipòcrites i cínic. La corrupció ve de lluny, abans era major i era la corrupció d'ells. El que passava és que res no apareixia, i res no era jutjat. Tampoc no és necessari

subratllar, per a que certs parits es considerin ara immaculats i salvadors, que encara el PT segueix essent i continua sent el partit del poble i per al poble, al Brasil, i que hi ha molt PT, sobre tot a les bases, que no és corrupte. Certament el PT (i amb ell el govern Lula) han de reconèixer les seves culpes i aprendre la lliçó.

Cert tipus d'aliances només porten a certs tipus de concessions i a certes claudicacions. El fi just no justifica els mitjans injustos. El partit i el govern no és el fi. La reelecció no és el fi.

No s'ha d'assegurar el poder per a poder seguir en ell. En tot cas per a servir al poble. Ja sabem per llarga experiència mundial que el poder fàcilment corromp. Rubem Alves va escriure molt sàviament:

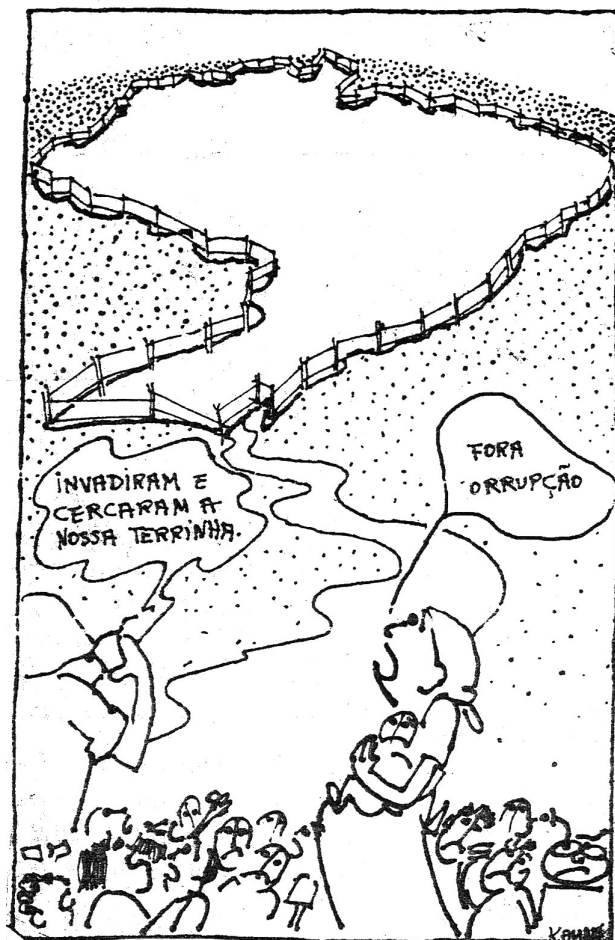
"La política coma vocació és la més noble de les activitats de l'ésser humà: com a professió és la més vil". La cúpula del PT ha d'entendre que el Brasil poble no necessitava ni volia ser una colònia del FMI ni del BM, ni un esclau del sistema financer, ni un titella de les èlits privilegiades. Per a això havia proa amb continuar amb els partits de la dreta i les seves corrupcions de sempre. El Brasil poble necessitava i volia ser alliberat del sistema neoliberal, de les multinacionals expoliadores, de les privatitzacions, de la pobresa salarial de l'oligarquia, de la política pobre... finalment el Brasil poble necessitava caminar cap a una altra política. Necessitava caminar cap a una política popular i social al servei de la qual estaria la política econòmica.

Caldrà reconèixer que el Brasil està bé quan el poble està malament. La política no és per al govern i el govern no és per al capital: ambdós han de ser per al poble i per a la vida. Primer en la taula de la família, després per a l'exportació. Primer el deute intern essencial, després el deute extern i, en el dia a dia, menys publicitat i més reforma agrària i més feina i més quilòmetres de bona carretera i més SUS eficaç arreu del país.

Els somnis del poble i les promeses de la campanya han estat traïts. L'esperança estava venent la por quan la decepció va caure sobre el poble, un cop més, com a fatalitat històrica. Entitats socials, polítiques, sindicals, culturals, religioses, ciutadanes i de societat civil criden manifestos, i programes: "Ètica en la política. Per la fi de les impunitats, per la justícia per a tots i totes" i el manifest de diferents entitats ecumèniques com el CESE, CONIC, i CLAI. Més de 50 moviments socials van llençar la "Carta al poble brasiler" "Contra la desestabilització política i la corrupció, pels canvis en la política econòmica, per la prioritat en els drets socials i per reformes polítiques democràtiques"

El diputat federal Ivan Valente (PT-SP) escriu de manera oportuna: "Podem estar perdent l'oportunitat històrica de canvi... es tracta de saber si el projecte que va portar a Lula al govern federal va ser derrotat quant a projecte polític per no haver fet el canvi social a que es va comprometre".

I el sociòleg Emir Sader concreta: "Cal fer un balanç autocrític...reprement els temes fonamentals de l'esquerra, començant per l'ètica en la política i per les prioritats de les polítiques socials, però també en les en un model

econòmic centrat en el mercat intern de consum popular, per la reforma agrària, per l'economia familiar, per la lluita contra els transgènics, pels drets dels pobles indígenes, per la defensa de l'Amazonia, per una ferma política democràtica i pluralista, per la integració llatinoamericana i del Sud del món. "Tot això, doncs si, tot això cada dia venent la por, venent la decepció, donant, cadascú de nosaltres, tot de part nostra i exigint a qui pot i ha de donar per que són autoritats i tenen una responsabilitat més gran.

A més a més de vèncer la decepció també hem de vèncer el servilisme, netejar, potser, la nostra pròpia corrupció i reforçar la nostra pròpia participació en la política que continua essent "una de les més grans expressions d'amor cristià" malgrat tot el que passa al Congrés i es veu a la televisió i brolla del cor de la gent,

PERE CASALDALIGA

**Article publicat per diferents mitjans de comunicació
Brasilers a principis de setembre, davant de la crisi política del seu govern.*

LO MISMO Y LOS MISMOS'

Las víctimas de octubre JON SOBRINO, 09/10/05 SAN SALVADOR (EL SALVADOR).

1. **"Siempre lo mismo y los mismos". El pueblo crucificado.** Las escenas de sufrimiento y crueldad son sobrecogedoras, y la magnitud es escalofriante. Los muertos son más de 70, los damnificados, de una u otra forma, pasan de 70,000, y los daños materiales pueden ser lo equivalente a tres o cuatro veces el presupuesto nacional. La catástrofe se extiende a México y Nicaragua, y sobre todo a Guatemala. El poblado de Panabaj ha sido declarado camposanto: unas 3,000 personas murieron soterradas. "Una aldea maya yace bajo 12 metros de lodo", decía la noticia. Al escribir estas líneas ha ocurrido el terremoto en Cachemira: 30,000 víctimas y dos millones y medio de damnificados. Ante esto, nuestra primera reflexión es la siguiente. Estas terribles realidades no nos ofrecen nada que no hayamos visto antes. Con matices distintos, dicen lo de siempre: en su inmensísima mayoría, las víctimas siempre son los pobres. Las catástrofes muestran la pobreza de nuestro mundo, y, a su vez, esa pobreza es, en buena parte, causante de las catástrofes y de sus consecuencias. A ello nos hemos acostumbrado con naturalidad, para que la psicología, la insensibilidad o la mala conciencia de los seres humanos pueda convivir con la catástrofe. Sin palabras se viene a decir: "Es normal que ellos, los pobres, sufran, pues así son las cosas. Anormal sería que nosotros, los que no somos pobres, suframos este tipo de desgracias".

Se ofrece globalización como promesa firme y cierta de salvación, pero esta globalización, en contradicción flagrante con el concepto y la formulación, cuando ocurren las grandes tragedias, sigue siendo absolutamente selectiva: siempre en contra de los pobres, nunca -o rara vez- en contra de los ricos. Es la estratificación natural de la sociedad. El "lugar natural", que decía Aristóteles, de los pobres es la pobreza.

Ni el Banco Mundial, ni el Fondo Monetario, ni el G-8, ni los que proclaman el reto del milenio son capaces de pensar y decidirse en serio por una globalización real de la vida. No se trata de que todos sufran, sino de que nadie sufra.

2. **"¿La opción por los ricos?". El pecado del mundo.** Si la tragedia no es mero producto de catástrofes naturales y si la letanía de "lo mismo y los mismos" no es casualidad, algo sigue estando muy mal en nuestro país. Antes se le llamaba pecado estructural. Los cristianos hablaban de "pecado del mundo", citaban a los profetas de Israel, a Jesús de Nazaret y la carta de un airado Santiago. Ahora ya no se estila mucho ese lenguaje, ni siquiera en las iglesias. Y el mundo democrático occidental, por una parte laico y secular, con todo derecho, no acaba de encontrar -y no sé si le interesa- palabras equivalentes que expresen la tragedia y la responsabilidad. Y menos si le salpican a él. Por eso habla de "los menos favorecidos", "países en vías de desarrollo". Eufemismos.

Ahora, ante la tragedia hay que preguntarse cuánto han sufrido unos y cuánto dinero han ganado otros, edificando en zonas prohibidas por la ley o por la conciencia. Las catástrofes muestran lo que todo el mundo sabe. La opción de los que configuran el país va en la otra dirección: es, en directo, la opción por los que tienen dinero y por lo que da dinero. Optar por los pobres puede responder a algún vago sentimiento ético o a una estrategia para que la situación siga favoreciendo a los ricos. Pero no hay opción, no se piensa en los pobres antes que en los ricos al configurar el país.

Lo fácil es disimular, eximir de responsabilidades, exagerar lo que se ha hecho para paliar la catástrofe, prometer transparencia, o simplemente callar, no decir la verdad. Entre nosotros no debiera extrañar la desvergüenza de no decir verdad. Todavía, 25 años después, los gobiernos no dicen la verdad sobre el asesinato de Monseñor Romero.

3. **"El corazón de carne". Solidaridad. En medio de la tragedia siempre aparece la fuerza** de la vida, de la esperanza, del amor. Y en estas ocasiones toma la forma de solidaridad.

Muchos colaboran para aliviar el sufrimiento. Son gente sencilla, normal, que inmediatamente se ponen a ayudar para hacer llegar la ayuda. También se acercan algunas personas de más medios con donativos importante. Y llegan médicos, enfermeras, religiosas... Es la ayuda y el servicio que brota como lo obvio, como lo que nos mantiene con un mínimo de humanidad.

También hay ofertas de ayuda de afuera. Según una tradición secular, algunas llegarán con eficacia e integridad, fruto del dolor y del cariño. Otras ayudas llegarán con mayor burocracia, con

mayor interés político y con mayores sospechas de no llegar a su destino como Dios manda.

4. "Santidad primordial". Lo heroico de vivir. Pero puede ocurrir -y ocurre- el gran milagro: las víctimas quieren vivir, ayudarse mutuamente para vivir. Y entonces en medio de la catástrofe aparece dignidad, amor, esperanza, hasta organización popular, religiosa y civil -de mujeres sobre todo- para decir su palabra y mantener su dignidad. En El Salvador es bien conocida la decisión de las víctimas a rehacer sus vidas después de las catástrofes.

No creo que hay palabras adecuadas para describirlo, pero quizás sirvan éstas. "A este anhelo de sobrevivir en medio de grandes sufrimientos, los trabajos para lograrlo con creatividad, **resistencia y fortaleza sin límites, desafiando inmensos obstáculos, lo hemos llamado la santidad primordial.** Comparada con la oficial, de esa santidad no se dice todavía lo que en ella hay de libertad o necesidad, de virtud u obligación, de gracia o mérito. No tiene por qué ir acompañada de virtudes heroicas, pero expresa una vida toda ella heroica. Esa santidad primordial invita a dar y recibir unos a otros y unos de otros, y al gozo de ser humanos unos con otros".

5. "¿Dónde está Dios?". En la cruz. Ese misterio de esperanza y dignidad en medio de las catástrofes nos lleva al misterio de Dios. Empecemos recordando, por si algún lector así lo piensa, que Dios no envía catástrofes para castigar a los seres humanos, como lo gritan unos. Tampoco están predichas en la Biblia, como predicán otros. La predicción más segura es la de Mateo 25: "la salvación y la condenación dependen de servir o no al pobre".

Sea cual fuera la respuesta o el silencio de Dios que escuchamos, bueno es recordar en estas situaciones lo que Rutilio Grande decía a los campesinos de Aguilares: "Dios no está en una hamaca en el cielo". En nuestros días está en medio del sufrimiento y de las víctimas. No para bendecirlo y justificarlo, sino para decir que él no quiere quedarse placenteramente en el cielo cuando sus hijos e hijas, los más queridos suyos, los pobres, sufren en esta tierra.

Un gran teólogo alemán decía en medio de los horrores de la segunda guerra mundial: "sólo un Dios así, sufriente con nosotros, puede salvarnos".

6. "Bajar de la cruz a los crucificados". El mandamiento de Dios. Lo que acabamos de decir no es la última palabra de Dios en estos días. Su última palabra -y para quien no sea creyente, la última palabra de la conciencia- es una exigencia, que -si se nos perdona la audacia- pudiera ser ésta:

"Salven a este mundo. No hay nada más urgente ni más importante. No piensen que se olvidan de mí por acoger damnificados, recoger y enterrar cadáveres, consolar a sus familiares. Están más cerca que nunca... Estudien, investiguen y busquen, por amor a mi nombre, soluciones de verdad para prevenir y paliar catástrofes... Terminen con la corrupción y la mentira, gobiernen con justicia y honradez, sin escapatorias... Y no se llenen la boca gritando democracia, globalización. Y aprendan de mi enviado Jeremías. Zahirió a los que obraban mal y se excusaban gritando "templo de Jerusalén, templo de Jerusalén". Les digo a ustedes, lo que Jeremías les dijo a ellos: 'Lo que Jahvé quiere es que mejoren su conducta y obras, que hagan justicia, que no opriman al forastero, al huérfano y a la viuda'. Hoy les digo: '¡bajen de la cruz a los crucificados!'".

7. ¿Y los aniversarios de los mártires? Estas reflexiones iban a ser sobre los mártires de la UCA del 16 de noviembre y sobre las cuatro religiosas norteamericanas del 2 de diciembre. En aquel entonces las víctimas morían violentamente a manos de victimarios. Las de estos días han muerto, o siguen sufriendo, en buena parte, por la desidia, la corrupción, la ambición egoísta, que lentamente erosiona nuestro país. Y sobre ellas hemos hablado.

Pero no olvidemos que hace años hubo mártires porque había víctimas, y aquéllos las defendieron hasta el final, dando su vida. Estos días no hay mejor forma de recordarles que socorriendo y consolando a las víctimas de la naturaleza, defendiéndolas de estructuras ineptas e injustas, y de todo egoísmo. Fomentando justicia y vida, y sobre todo esperanza.

(Eclesalia Informativo autoriza y recomienda la difusión de sus artículos, indicando su procedencia).

* Part de l'article publicat a la revista electrònica ECLESALIA. El podeu trobar íntegre a www.ciberiglesia.net/eclesalia.htm o www.adital.org.br.

AGENDA ACTIVITATS

VETLLES DE PREGÀRIA OSCAR ROMERO

Les vetlles de pregària d'enguany seran:

Dimarts, 20 de desembre

Comitè Òscar Romero

Passeig Fabra i Puig, 260 (segon pis).

Metro L5 Virrei Amat -Autobusos 47, 50, 51, 11, i 12

Dissabte, 25 de març

Aniversari del martiri de Mns. Romero

Sant Pere Claver

Paludarias, 23. Poble Sec. Metro Paral·lel L2 i L3.

Dissabte, 25 de febrer

Comunitat de Sant Adrià

Parròquia Sant Adrià

Plaça de l'Església. Metro L2 Joan XXIII

Dissabte, 27 de maig

Comitè Òscar Romero

Passeig Fabra i Puig, 260 (segon pis).

Metro L5 Virrei Amat -Autobusos 47, 50, 51, 11, i 12

Totes les vetlles són a les 20 h. (8 del vespre)

COL·LECTIU DE DONES EN L'ESGLÉSIA

Us recordem que el col·lectiu de dones en l'Església fa una pregària cada últim divendres de mes a les 8 del vespre a la que estem tots convidats i totes convidades.

La del 31 de març serà dedicada a Mons. Romero.

És a Ecoconcern. Carrer Mare de Déu del Pilar núm. 15 -Principal .

AGENDA LLATINOAMERICA I CALENDARIS

Com cada any tenim a la vostra disposició l'agenda llatinoamericana 2006 i el calendari que editen els Comitès Oscar Romero. Si esteu interessats a comprar-ne podeu passar per la nostra secretaria els dijous de 6 a 7'30 de la tarda.

Editen Comitès Oscar Romero i en català La Comissió de l'Agenda Llatinoamericana.

ELS ULLS DELS POBRES

Joan Guerrero/ Pere Casaldàliga . Editorial:Edicions 62

Imatges d'en Joan, paraules d'en Pere: aquest llibre és una cerimònia de comunió. No és freqüent que les imatges i les paraules es portin tan bé. Abunden els divorcis per incompatibilitat de caràcters, o per baralles i disputes; trobades que s'allarguen una estona i després ja ens hem vist prou. Simplement passa que aquestes imatges i aquestes paraules neixen de la mateixa alegria de descobrir i de la mateixa necessitat de compartir. De la mateixa manera que els molts protagonistes d'aquest llibre, vénen de lluny i lluny miren i diuen. EDUARDO GALEANO

Cada fotografia i cada vers d'aquest llibre són una corda que ens connecta amb la terra i amb la gent de l'Amèrica Llatina. Tot un món d'esperança. Gràcies, Pere; gràcies, Joan. FRANCESC ESCRIBANO

Pere Casaldàliga JOAN GUERRERO
Els ulls dels pobres

Bon Nadal

No voldríem acabar aquesta darrera carta de l'any sense desitjar-vos un bon i sant Nadal i un feliç any 2006 més just i solidari que el que acabem.